

VAŠÁTKOVA ULICE

V našem městečku se nachází několik významných ulic. Jedna z nejvýznamnějších se jmenuje Vašátkova. Tato moje příhoda se odehrála právě v ní.

Tak tedy. Vašátkova ulice odbočuje z té hlavní, co vede k nádraží, dolů z kopce až k můstku přes potok. Pak už je jen parčík s kulturákem. Tomuto domu jednoznačného účelu se v dobách mého mládí neřeklo jinak než dřevák. Byl totiž postaven někdy po válce ze dřeva získaného při likvidaci výcvikového střediska Hitlerjugend někde v Sudetech. Dnes už však vypadá výborně, prošel několika rekonstrukcemi a nikdo by v něm již bývalý dřevák nehledal.

Pravá strana Vašátkovy ulice je známá tím, že se zde nachází Základní hudební škola Jana Zacha, po léta vedená vynikajícím hudebníkem Boganem Hanžlíkem. Také zde žil bývalý starosta a prvorepublikový politik dr. Vlastimil Baiza a až úplně dole se nachází původní stylová vila známého lékaře MUDr. Krčmáře. Levá strana ulice je však mnohem významnější. Tady se totiž, v její spodní části, nachází rodný dům letce, válečného hrdiny, štábního kapitána Aloise Vašátka. Za války byl velitelem čsl. stíhací perutě v Anglii. Padl v boji za vlast dne 23. 6. 1942. Na domě, kde se 25. 8. 1908 narodil, je umístěna jeho pamětní deska. Právě ta sehrála v tom, co následovalo, nezastupitelnou roli.

Bylo ráno, čtvrtek 15. dubna, přšelo jako z konve, že by tam ani psa nevyhnal. Šedě olověná obloha vypadala, že nepřestane svůj obsah chrlit ani do večera. Při pohledu z okna bláto, marast, břečka, všude kam oko dohlédne.

Žena mi povídá: „No vidíš, jak je venku!“ (jako bych za to mohl já).

„Tak mi teda řekni, jak to mám udělat! V devět jsem objednaná ke kadeřnici a od deseti mám ve městě cvičení ve Springu, to přece nemůžu stihnout!“

„No a co! Hodím tě tam autem a odbytá věc,“ pravil jsem odhodlaně a vstřícně. Nemohl jsem nezahlednout úžas v manželčiných očích.

„To myslíš vážně? V tom marastu?“

Uznávám, že v mém postoji k nastalému problému byla nejen vstřícnost,

ale i druhoplánový záměr. Napadlo mě totiž, že když už budu ve městě, zařídím si ještě pár nejnnutnějších věcí, ale hlavně, že koupím ve vinotéce naše oblíbené bílé. Ženu jsem tedy odevzdal do odborných rukou cvičitelky a začal městem křížovat s cílem jediným. Zaparkovat! To se řekne, ale kde, všude plno. Auta, auta a zase auta. Ani pod nádražím, ani o kus dál, nic. Pršelo stále, stěrače stíraly a naděje na zaparkování pomalu hasla. A najednou, co nevidím! Až skoro dole ve Vašátkově jednosměrce zelo jedno místečko. Sice bylo na můj vkus poněkud kratší, ale bylo. Musím podotknout, že podélné parkování couváním a ještě do nepříliš velké mezery, nepatří k mým silným stránkám. Na druhý pokus se zdařilo, vylézám z auta a koukám, jsem přímo u pamětní desky válečného hrdiny. Jde o reliéf s letcovou podobiznou. Kouká na mě shůry, čelo pod letcovou kuklou poněkud starostí svraštělé, jakoby mi chtěl naznačit:

„Hele, prší pořád, klouže to, nikam nechod! A taky už nejsi nejmladší, hošku! Já neměl déšť nikdy rád, špatně se v něm lítalo, nebylo skoro nic vidět, motor se dusil, ale hlavně jsem v něm nad Kanálem zahynul, víš! Vykašli se na to a jed' raději domů!“

Neposlechl jsem, hlava umíněná, a už jsem si to šinul do kopce, směr vinotéka. Není to už ono, měl pravdu, nějak se i zadýchávám. Dvoulitrová PETláhev oblíbeného Chardonnay byla naplněna a k autu je to z kopce.

„Tak zvesela, jen zvesela život musíš brát ...“, znělo mi v hlavě.

Jediná věc, dodnes to nepochopím, proč jsem si to ráno do takové nepohody oblékl úplně nové džíny a vzal zánovní semišky. A i bunda byla jen nepatrně jetá. Ani velký deštník můj oděv před deštěm příliš neochránil. Budu to na radiátoru sušit celý den, blesko mi hlavou. Přidal jsem do kroku, ostře zahrnul do Vašátkovy ulice a už to bylo! Dlaždice z chodníku bezostyšně čouhající a já ji přehlédl! „Brnk!“ a už jsem letěl vzduchem. Docela dlouho, pořád jsem doufal, že to vyrovnám!

Nevyrovnal! Možná i proto, že se mé tělo zaleklo tak dlouho v letu trvajícím horizontální polohy. Nebyl ani čas, abych si všiml, jak se deštěm ztěžklá oblaka začínají bavit na můj účet. „Bác!“ a už jsem ležel, tak odevzdaně bezbranej, jak širokej, tak dlouhej. Když se bílé jiskřičky přeměnily v žlutá mezikruží, otevřel jsem oči a řeknu vám, žádná hitparáda to nebyla.

Vstával jsem dost opatrně a pomalu, abych zjistil, zda nemám něco zlomeného. Naštěstí nic, i rameno, na kterém jsem přistál, vypadá, že není díkybohu rozdrčené. Ovšem bolest značná. Asi mě od horších následků pádu ochránil blátem ztěžklý travní pás mezi chodníkem a silnicí.

Zafungoval jako polštář, ne nepodobný aktivovanému airbagu poněkud tmavšího zabarvení. Ani deštník mi k zmírnění pádu nepomohl, odletěl

kamsi v dál a já neměl čas se o něj zajímat. Pozornost jsem spíše věnoval stavu svého oblečení. Pohled to byl nevábný a značně skličující. Pestré směsici vodou naředěných barev vévodila černá, mísící se se zelenou. Jen hnědá chyběla, to asi proto, že pejskaři nechali kvůli počasí své miláčky doma. Pomalým, rozbrnkaným krokem jsem se vydal na cestu k autu, když jsem zjistil, že mému počínání věnují značnou pozornost dvě postarší dámy. Pokuřovaly s chutí svá dopolední retka na zápraží jednoho z domů. Skryty před deštěm se na mě vstřícně usmívaly. Když jsem se k nim dobelhal, nedalo mi to a povídám:

„To bylo co, vidíte!“ „To teda bylo!“ odvětily dvojhlasně.

Já na to: „Už jste někdy viděly ve čtvrtek dopoledne takovej držkopád?“

„Ne, neviděly!“ zněla odpověď. „Já taky ne!“

A břecha již částečně setřená mi stékala po tváři. Vtom se zpoza zaparkovaných aut ozvalo dětským hláskem: „Pane, neztratil jste něco?“ No jasně, že ztratil, ale v tom fofru jsem na tu petku s vínem, během pádu do prostoru vystřelenou jako raketa, stejně jako na deštník, úplně zapomněl. Asi desetiletý školák z hudební Lidušky s housličkami ve futrálu, mi s úsměvem podával mou petku i s nevylitým obsahem. „Seš hodnej, kamaráde, díky, ahoj!“ Mazal jsem k autu tak rychle, jak mi otřesené tělo umožňovalo, abych nadále svým odpuzujícím vzezřením nepoutal pozornost kolemjdoucích. Přesto jsem se nevyhnul několika zvědavým pohledům náhodných chodců. Čtvrtečními novinami s přílohou byla vytvořena ochranná vrstva mezi mou maličností a potahem sedadla. Lezu dovnitř a jen tak mimoděk kouknu, jak se na tu mou ostudu tváří z pamětní desky kapitán Vašátko. Zdálo se mi, že se poněkud pobaveně ušklíbl, jakoby chtěl říct:

„Tak to vidíš, jak jsi dopadl! Přece jsem ti říkal, abys nikam nechodil! A teď to máš! Tak doufám, že ses už poučil a podruhé si už budeš dávat většího bacha, kam šlapeš! Ony totiž záludné dlaždice vyčnívající z chodníku číhají leckde, nejen v té po mně pojmenované ulici!“